

«ΤΟ ΘΕΜΑ» εξασφάλισε και δημοσιεύει σήμερα ολόκληρο το υπόμνημα για την οικονομική πολιτική που κατέθεσαν οι βουλευτές της ΝΔ κκ Στ. Δήμας, Μιλτ. Έβερτ και Αθ. Κανελλόπουλος στον Πρωθυπουργό, καθώς και το παράρτημα που συνοδεύει το υπόμνημα για τη σύγκληση της ελληνικής οικονομίας με την ΕΟΚ. Ολόκληρο το υπόμνημα έχει ως εξής:

Προς τον Πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας Πρωθυπουργό κ. Κωνσταντίνο Μητσοτάκη 18 Σεπτεμβρίου 1992

Κύριε Πρόεδρε, Θεωρούμε υπέρμετρο ως προς τις ευχαριστήσιμες για μας δόσεις τη δυνατότητα του διαλόγου με τους αρμόδιους συναδέλφους πάνω στα θέματα της ασκούμενης οικονομικής πολιτικής.

Από τη μελέτη των διαθεσίμων στοιχείων, την ενημέρωση που μας έγινε και τη διεξαχθείσα συζήτηση προέκυψαν τα εξής:

Επιβεβαιώθηκαν οι ανησυχίες τις οποίες επανειλημμένως έχουμε εκφράσει για την πορεία της οικονομίας, τη στρατηγική και τα μέτρα που έχουν υιοθετήσει ληφθεί τον τελευταίο καιρό.

Σημειώστε ότι διαφωνείς για την ορθότητα των ληφθέντων προφάσιων απόρροιας εξεργασίας όλοι όσοι είδαν μέρος κατ' εντολήν σας στη συζήτηση πλην του κ. Μάνου, με επιφυλάξεις ως προς τη δυνατότητα αναπροσαρμογής τους εκ των υστέρων, μετά δηλαδή τη δημοσιοποίησή τους.

Βασικό συμπέρασμα της πολιτικής που ακολουθεί το ΥΠΕΘΟ είναι ότι αντιμετωπίζει μέσα σε στενό δημοσιονομικό - ταμειακό πλαίσιο την οικονομική κρίση, χωρίς να λαμβάνει υπ' όψιν του παρενέργειες που έχει η πολιτική που στην εισοδηματική και νομιμοποιητική πολιτική, αλλά και στον ίδιο τον δημοσιονομικό τομέα με συνέπεια να διευρύνονται τα ελλείμματα αντί να μειώνονται.

Επιπλέον δεν διαπιστώσαμε την ύπαρξη στοιχείων και μελετών, τα οποία να στηρίζουν τα συμπεράσματα και την επιτυχία των τασομένων στόχων της κυβερνητικής πολιτικής.

Εκείνο που θέλουμε να σας ερμηνεύσουμε είναι ότι ο χρονικός ορίζων της υφιστάμενης πολιτικής, τόσο στην δημοσιονομική όσο και στην νομιμοποιητική τομέα, εκπεκτινούνται καθ' όλη τη διάρκεια του 1993 και έρχονται σε αστάθεια με όσα μας είπατε στην Κοινοβουλευτική Ομάδα για την προδοκώμενη ανάκαμψη της οικονομίας.

Ειδικότερα:

1. Η οικονομική πολιτική είχε ως κύριο αντικειμενικό στόχο τη μείωση του πληθωρισμού, η οποία είχε αρχίσει να επιτυγχάνεται. Το σταθεροποιητικό πρόγραμμα είχε θετικό αντίκτυπο στην αποκλιμάκωση του πληθωρισμού. Ο πληθωρισμός έτρεχε τον Ιούλιο με ετήσιο ρυθμό 13,6% έναντι 22,8% τον Δεκέμβριο του 1990. Η τάση μείωσης του πληθωρισμού έδειχνε ότι θα διευρυνόταν στο τέλος του έτους γύρω στο 12%.

Παράλληλα η συναλλαγματική πολιτική που ακολούθηθηκε και η ύφεση στην οικονομία διασφάλισαν τη δυνατότητα μείωσης του ελλείμματος τρεχουσών συναλλαγών και τη σημαντική αύξηση των συναλλαγματικών αποθεμάτων της Χώρας. Το ισοζύγιο ενισχύθηκε και από τις εισροές από την Κοινότητα. Η πολιτική

όμως αυτή δεν επέτρεψε τη μείωση των επιτοκίων αντίστοιχα με τη μείωση του πληθωρισμού.

Η μείωση του πληθωρισμού και η βελτίωση του ισοζυγίου πληρωμών δεν ήταν απόρροια διαρθρωτικών μεταβολών της οικονομίας αλλά συνέπεια της υφέσεως και της μείωσης των τιμών των αγροτικών προϊόντων. Συνέπεια της πολιτικής υφέσεως μπορεί να οδηγήσει σε παρατεταμένη ύφεση με μη ανατρεψίμες συνέπειες. Είχε όμως αρχίσει να διαφαίνεται έξοδος από την κρίση στον τομέα του πληθωρισμού και του Ισοζυγίου Πληρωμών.

Η μείωση του πληθωρισμού θα εξασφάλιζε τη μείωση των επιτοκίων, που αποτελεί βασική προϋπόθεση για την ανάκαμψη των επενδύσεων ώστε να ενισχυθεί ο ρυθμός της οικονομικής ανάπτυξης.

2. Το σταθεροποιητικό πρόγραμμα δεν συνοδεύθηκε εγκαίρως από μια αναπτυξιακή διαδικασία μέσω των επενδύσεων, με συνέπεια τη στασιμότητα του Εθνικού Εισοδήματος.

Το 1990 το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν μειώθηκε κατά 0,1% και το 1991 αυξήθηκε κατά 0,6%. Με τα τελευταία φορολογικά μέτρα που συνεπάγονται την ανακωχή της πτώσεως του πληθωρισμού και των επιτοκίων καθώς και με την πολιτική της σκληρής δραχμής η αύξηση του εγχώριου προϊόντος το 1992 δεν θα υπερβεί το 1,6%. (Για το 1992 οι προβλέψεις για αύξηση του προϊόντος ήταν 2,5%).

Είναι δεδομένο ότι το εγχώριο προϊόν πρέπει να αυξάνεται με ρυθμό πάνω από 3% για να μην αυξάνεται η ανεργία και να μειώνεται το άνοιγμα μας με τις χώρες της ΕΟΚ.

Η αδυναμία του Εθνικού Εισοδήματος να αυξηθεί με ρυθμό περίπου 3% οφείλεται στο γεγονός ότι μαζί με το σταθεροποιητικό πρόγραμμα δεν υπάχεται πολιτική ανάκαμψης και πολύ περισσότερο αναπτυξιακή διαδικασία μέσω των επενδύσεων.

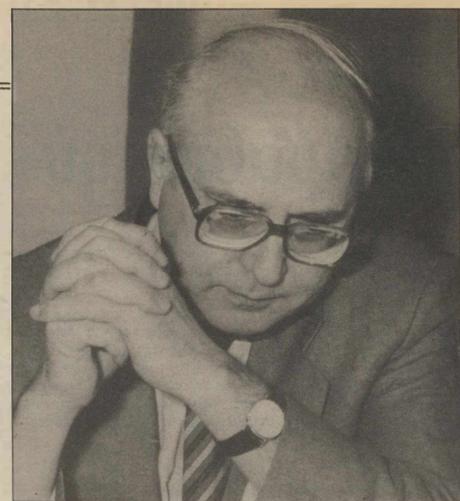
Οι ακαθάριστες επενδύσεις παγίου κεφαλαίου σε τρέχουσες τιμές από 2.055 δισ. δρχ. το 1990 έφθασαν στα 2.346 δισ. δρχ. το 1991 (ρυθμός αύξησής 14%). Και το 1992 αναμένεται να διαμορφωθούν στα 2.780 δισ. δρχ. (ρυθμός αύξησής 18,5%). Ο ρυθμός αύξησής αναμένεται να πέσει ακόμη περισσότερο μετά τα νέα φορολογικά μέτρα.

3. Η στασιμότητα που παρουσιάζει το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν δεν επέτρεψε την αύξηση των φορολογικών εσόδων με τον επιδιωκόμενο ρυθμό έτσι ώστε να μειωθούν τα ελλείμματα.

Ασφαλώς σ' αυτό συνέβαλε η αδυναμία καταπολεμήσεως της φοροδιαφυγής καθώς και η λανθασμένη πολιτική του Υπουργείου Οικονομικών. Έτσι, παρά το γεγονός ότι επεβλήθησαν νέες φορολογίες και έγινε προσπάθεια μείωσης των δαπανών, το πρωτογενές έλλειμμα δεν μειώθηκε στον επιθυμητό βαθμό.

Ως παραδείγματα της εσφαλμένης δημοσιονομικής πολιτικής μπορεί να αναφερθούν τα ακόλουθα φορολογικά νομοσχέδια που κατέθεσαν τα δύο χρόνια και οι δηλώσεις του ΦΠΑ που από το 1987 που εισήχθη ο θεσμός έχουν ελεγχθεί σε ποσοστό μικρότερο του 10%. Εκτιμάται ότι από την πλήρη αυτή μπορεί να εισπραχθούν έσοδα της τάξεως των 270 δισ. δρχ.

Πάντως με δεδομένη τη δυσκολία αυξήσεως των φορολογικών εσόδων διερωτάται κανείς προς

Στ. Δήμας

Το ΘΕΜΑ

“Επιβεβαιώθηκαν οι ανησυχίες τις οποίες επανειλημμένως έχουμε εκφράσει για την πορεία της οικονομίας, τη στρατηγική και τα μέτρα που έχουν υιοθετήσει ληφθεί τον τελευταίο καιρό”

Μιλτ. Έβερτ

“Επιπλέον δεν διαπιστώσαμε την ύπαρξη στοιχείων και μελετών, τα οποία να στηρίζουν τα συμπεράσματα και την επιτυχία των τασομένων στόχων της κυβερνητικής πολιτικής”

A. Κανελλόπουλος

Ολόκληρο το υπόμνημα των «Τριών»

τι η διασύνθεση μείωσης των συντελεστών του φόρου εισοδήματος και μάλιστα στα υψηλά εισοδηματικά κλίμακα για να επανέλθουμε με νέους έμμεσους φόρους που αυξάνουν την κοινωνική αδικία σε μια, μάλιστα, περίοδο αυστηρής εισοδηματικής πολιτικής. Εφέτος έγιναν φορολογικές ελαφρύνσεις που στο μνημιαίο εισόδημα του 1 εκατ. δρχ. δίδουν ουσιαστική αύξηση πάνω από 15%, ενώ μετά από λίγο καιρό ερχόμαστε με το ασφαλιστικό νομοσχέδιο για να φορολογήσουμε τη σύνταξη των 100.000 - 200.000 δρχ.

5. Η οικονομική πολιτική που ακολουθείται επί μία διετία είχε ως κύριο στόχο τη μείωση του πληθωρισμού για να μειωθούν τα επιτόκια και μέσω της ανακωφής των επενδύσεων να ενισχυθεί ο ρυθμός οικονομικής ανάπτυξης. Η πολιτική του Μάου άλλαξε και δίδει ακόμη μεγαλύτερη έμφαση στην υφιστάμενη πολιτική και στη γρήγορη εξάλειψη των ελλειμμάτων του Δημοσίου και στη μείωση του δημοσίου χρέους σε σχέση προς το προϊόν. Αυτό επιδιώκεται να επιτευχθεί μέσω της αυξήσεως της φορολογικής επιβαρύνσεως της παραγωγής, γεγονός που αυξάνει τον πληθωρισμό και ανακόπτει την πτωτική τάση των επιτοκίων.

6) Το σημαντικό εν προκειμένω είναι ότι αναστράφηκε δίαινα η τάση αποκλιμακώσεως του πληθωρισμού και προκλήθηκε αίσθημα απογοητεύσεως στο καταναλωτικό κοινό και τον επιχειρηματικό κόσμο, που φαίνεται ότι είχαν πιστέψει στη δυνατότητα καταπολέμησης του «τέρας» που περιέργως δάσει καινοφανώς θεωρείται πρέπει να τραφεί καλά προτού πεθάνει από την πείνα! Τη στιγμή αυτή, λοιπόν, βαρύνει στη πλάτη μας το ερώτημα, τι θα συμβεί στις προσδοκίες, επιχειρηματιών και καταναλωτών;

7) Η εισοδηματική πολιτική της Κυβερνήσεως και η πολιτική μισθών στον ιδιωτικό τομέα είχαν θεμελιωθεί στην πρόβλεψη επιτεύξεως πληθωρισμού 12%. Τώρα αυτό ανεστράφη. Έτσι, στον ιδιωτικό τομέα θα χορηγηθεί διορθωτική αύξηση μισθών 4 τουλάχιστον ποσοστίων μονάδων. Και ερωτάται με ποια αξιοπιστία θα προσέλθει η εργοδοσία στη σύναψη νέας συλλογικής συμβάσεως; Με τι επιχειρήματα θα ζητήσει από τους μεθωτούς συγκράτηση του ρυθμού αυξήσεως των μισθών για να έχουμε ελπίδες για μονοψήφιο πληθωρισμό το 1993; Αλλά και

8) Η αναστροφή της τάσεως του πληθωρισμού εξαιτίας των φορολογικών μέτρων θα καταστήσει μελλοντικά αναγκαία τη διολίσθηση της δραχμής κατά 3-4 τουλάχιστον ποσοστιαίες μονάδες, πέραν αυτού που θα απαιτείτο ούτως ή άλλως προς αποκατάσταση της ισοτιμίας. Αυτό συνεπάγεται για τον προυπολογισμό εφάπαξ δαπάνη της τάξεως των 150 δισ. δρχ. Από αναπτυξιακή σκοπιά η προκαλούμενη υπερτίμηση της δραχμής θα πλήξει τις εξαγωγές και την εγχώρια οικονομική δραστηριότητα γενικότερα.

9) Αν υπολογίσουμε, κατά πολύ συντηρητικό τρόπο, τις αυξήσεις δημοσίων δαπανών που συνεπάγεται η αύξηση του πληθωρισμού συνεπεία των προφάσιων μέτρων, προκύπτει ότι τελικώς η οφέλεια θα είναι μικρή. Μικρότερη παρ' όσον θα μπορούσε να είναι με άλλους φόρους, άμεσους φύσεως, χωρίς επιρροασμό του πληθωρισμού και χωρίς αναστροφή της τάσεως για μείωση των επιτοκίων και έναρξη της αναπτυξιακής διαδικασίας. Και όλα αυτά για να μειωθεί το έλλειμμα του προϋπολογισμού

κατά μία ή δύο ποσοστιαίες μονάδες. ζ) Εκείνο το οποίο δεν έγινε κατανοητό στην προσπάθεια μείωσης του δημοσίου χρέους είναι ότι η δυναμική της σχέσεως του δημοσίου χρέους προς το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν καθορίζεται από τη σχέση του επιτοκίου προς τον ρυθμό ανάπτυξης. Αυτό προϋποθέτει ταχέως αυξανόμενα επιτόκια. Όταν ο ρυθμός υπερβαίνει το επιτόκιο, τότε η αναλογία δημοσίου χρέους προς ΑΕΠ μειώνεται. Αντίθετα, αν το επιτόκιο υπερβαίνει τον ρυθμό ανάπτυξης, τότε αναλογικά αυξάνεται. Με την πολιτική που ακολουθείται αυξάνουμε τα επιτόκια και μειώνουμε τον ρυθμό ανάπτυξης, άρα οδηγούμεθα σε αύξηση του δημοσίου χρέους προς το ΑΕΠ.

Με αυτή την άποψη συμφωνεί η έκθεση Παυλόπουλου για το Μάαστριχτ και τα εναλλακτικά σενάρια που έχουν γίνει για τον ίδιο λόγο στο ΚΕΠΕ. (Βλέπε Παράρτημα). η) Η πολιτική που ακολούθηθηκε και που συνδέθηκε, όπως ήταν

α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

4. Η στασιμότητα του Εθνικού Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

Ειδικότερα: α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

Ειδικότερα: α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

Ειδικότερα: α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

Ειδικότερα: α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

Ειδικότερα: α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

Ειδικότερα: α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

Ειδικότερα: α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

Ειδικότερα: α) Αυξάνει τον τιμάρθιο Εισοδήματος είχε ως συνέπεια την αύξηση της ανεργίας που το 1994 θα έχει φθάσει το 10% του εργατικού δυναμικού, που σημαίνει 400.000 ανέργους. Αυτό αποτελεί τη χειρότερη μορφή κοινωνικής αδικίας. (Το 1991

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Η σύγκληση με την ΕΟΚ

2) Επειδή θέτει τις προϋποθέσεις για δημιουργία οργανικού πλεονάσματος. Επιπλέον πρέπει να σημειωθεί ότι το οικονομικό σύστημα της ελεύθερης αγοράς έχει ορισμένες αδυναμίες, ειδικά στην ταχύτητα προσαρμογής της προσφοράς, όταν γίνονται μεγάλες μεταβολές στη ζήτηση. Με απλά λόγια, μειώσεις ή και απότομες μεταστροφές στη ζήτηση μπορεί να προκαλέσουν ύφεση στην οικονομία - δηλαδή μείωση του ρυθμού ανάπτυξεως. Επομένως:

α) Η μεγάλη αύξηση των δημοσίων εσόδων - είτε προέχειται από αύξηση της ικανότητας συλλήψεως της φορολογητέας ύλης είτε από αύξηση της φορολογικής επιβαρύνσεως - όπως, και

β) Η μεγάλη μείωση των δημοσίων δαπανών, μπορούν να δημιουργήσουν ύφεση, η οποία - πέρα από το κοινωνικό κόστος που συνεπάγεται - καθόλου δεν βοηθά στην επίτευξη των στόχων του Μάαστριχτ. Υποστηρίζουμε λοιπόν ότι ο κύριος στόχος της οικονομικής πολιτικής πρέπει να είναι η αύξηση του ρυθμού ανάπτυξεως της εγχώριας παραγωγικής δραστηριότητας, γιατί μόνο αυτή η αύξηση μπορεί να βοηθήσει στην ικανοποίηση των δεσμεύσεων που ανάλαβε η Χώρα μας με τη συνθήκη του Μάαστριχτ.

3. Το νέο φορολογικό νομοσχέδιο θα έχει μια πρόσθετη επιβάρυνση στον πληθωρισμό που θα οδηγήσει σε αντίστοιχη αύξηση των επιτοκίων.

Από τα 580 δισ. δρχ. που υπολογίζεται ότι θα αποφέρουν οι νέοι φόροι τα 350 δισ. δρχ. προέρχονται από την αύξηση της τιμής της βενζίνης και του ντίζελ. Και συνεπώς από τον τομέα αυτόν προέρχεται και η μεγαλύτερη επίπτωση στον πληθωρισμό. Γι' αυτόν τον λόγο προτείνεται να μην υπάρξει ουσιαστική αύξηση τουλάχιστον στο ντίζελ και να παραμείνει στα αυτά επίπεδα.

Για μερική αναπλήρωση των εσόδων προτείνεται η φορολόγηση των εντόκων γραμματίων του Δημοσίου.

Κυρίως όμως πρέπει να εντατικοποιηθεί η πάταξη της φοροδιαφυγής.

Κοινοποίηση: κ. Στέφανο Μάνο κ. Γεώργιο Σουφλιά κ. Ευθύμιο Χριστοδούλου κ. Κωνίνο Γιατρούκο

2. Η αύξηση των επενδύσεων στον ιδιωτικό τομέα προϋποθέτει σταθερή οικονομική πολιτική, μείωση των επιτοκίων και παροχή κινήτρων.

Ως προς την πολιτική των κινήτρων, προτείνεται:

α) Παροχή της δυνατότητας της στιγμιαίας αποδόσεως των επενδύσεων σε εκείνους τους τομείς της οικονομίας όπου παρουσιάζονται συγκροτικά πλεονεκτήματα. !!

β) Από την ώρα που τα επιτόκια χρηματοδοτήσεως βρίσκονται στα υψηλά σημερινά επίπεδα είναι αδύνατον να γίνουν επενδύσεις. Συνεπώς χρειάζεται εξεύρεση χρηματοδοτικών πόρων μέσα από την ενίσχυση συλλογικών - θεσμικών πηγών προσφοράς κεφαλαίων. Έτσι οι εταιρείες του Χρηματιστηρίου που αυξάνουν το κεφάλαιο τους κατά ένα σημαντικό ποσοστό ή οι νεοσύστατες εταιρείες να μην υπαίχονται σε φόρο εισοδήματος νομικών προσώπων για 3 χρόνια.

γ) Μεταβολή της φιλοσοφίας των grants: Να επιδοτούνται οι νέοι και με σωστές ιδέες επιχειρηματίες για επενδυτικές πρωτοβουλίες, που οι Τράπεζες δέχονται να δανειοδοτήσουν.

δ) Φιλελευθεροποίηση εισαγωγών - εξαγωγών, κεφαλαίων (Capital gains), κερδών από επενδύσεις και Royalties.

ε) Να υπάρξει διαφοροποίηση για τη φορολόγηση των κερδών των βιομηχανικών, διυτηνικών, μεταλλευτικών και λατομικών επιχειρήσεων και να μειωθεί ο συντελεστής στο 32%. Για τις παραπάνω επιχειρήσεις που είναι εισογήματα στο Χρηματιστήριο ο συντελεστής να μειωθεί στο 28%.

στ) Να ενισχυθούν τα κίνητρα για τις παραμεθόριες περιοχές. ζ) Η Τοπική Αυτοδιοίκηση να αναλάβει η ίδια το βάρος της συγκεντρώσεως των πόρων για μικρά έργα υποδομής και το Κράτος να θεσπίσει κίνητρα συμμετοχής παρέχοντας επιχορήγηση.

η) Να υλοποιηθεί η πολιτική του «One stop shop» με ειδικό γραφείο για τις επενδύσεις, που σημαίνει ότι οι επιμέρους άδειες για τις επενδύσεις δεν χρειάζονται, αλλά να υποβάλλεται μια υπεύθυνη δήλωση βάσει του Νόμου και οι έλεγχοι να γίνονται εκ των υστέρων. Να καταργηθεί η άδεια σκοπιμότητας.

3. Το νέο φορολογικό νομοσχέδιο θα έχει μια πρόσθετη επιβάρυνση στον πληθωρισμό που θα οδηγήσει σε αντίστοιχη αύξηση των επιτοκίων.

Μέσα σε ένα χρόνο επιβλήθηκαν νέοι φόροι που ξεπερνούν το 1 τρις. δρχ., δηλαδή το 7% του εθνικού εισοδήματος. Είναι αδύνατο πλέον οι αδυναμίες του Υπουργείου Οικονομικών να καλύπτονται με πρόσθετες φορολογίες και μάλιστα μέσω των εμμέσων φόρων.

4. Έως ότου οι ιδιωτικές επενδύσεις αρχίσουν να αυξάνονται με τον επιδιωκόμενο ρυθμό είναι ανάγκη δραχμιακού σταθεροποίησης από τον δημόσιο τομέα.

Χρειάζεται ισχυρή ώθηση για να αρχίσει η αναπτυξιακή διαδικασία.

Οι επενδύσεις στον δημόσιο τομέα αποκλειστικά και μόνο για έργα υποδομής και με έμφαση στον γεωργικό και τουριστικό τομέα, όπου τα τελευταία 7 χρόνια παρουσιάζεται συνεχής μείωση, θα πρέπει να αυξηθούν κατά 300 δισ. δρχ.

Καθώς οι ιδιωτικές επενδύσεις με τη σταδιακή μείωση των επιτοκίων θα αρχίσουν να αυξάνονται, το ποσό αυτό των δημοσίων επενδύσεων θα πρέπει σταδιακά να μειώνεται ούτως ώστε η συνολική αύξηση των επενδύσεων να κυμαίνεται στο 8%.

Το πρόσθετο έλλειμμα που θα δημιουργηθεί από την αύξηση των επενδύσεων θα καλυφθεί από την αύξηση της φορολογίας που θα υπάρξει τόσο από το νέο εισόδημα που θα δημιουργήσει η επιταχυντική διαδικασία των επενδύσεων όσο και από τη δυνατότητα συμμετοχής της Κοινότητας στη χρηματοδότηση των επενδύσεων αυτών.

5. Είναι ανάγκη να κατανοηθεί και η πολιτική διάσταση του προβλήματος που επιρραεί και την πορεία της οικονομίας.

Ο Ελληνικός Λόγος κινδυνεύει να χάσει την ελιθδα που του έχει αποφέρει η οικονομική κρίση να ξεπεραστεί.

Επανελημμένα έχει κληθεί σε θυσίες χωρίς να βλέπει την επιδιωκόμενη βελτίωση. Οι αλλαγές που παρατηρούνται και με τα πολλά φορολογικά νομοσχέδια δημιουργούν σύγχυση και ανασφάλεια.

Ο πλήρης του μέσου και του χαμηλού εισοδήματος διέχεται πολύ δύσκολη περίοδο και βλέπει το δικτικό του επίπεδο να περιορίζεται συνεχώς. Η αντοχή του έχει εξαντληθεί.

Πέραν τούτου, μετά τη συνδικαλιστική ηγεσία των τελευταίων ημερών, είναι ανάγκη να επικρατήσει κλίμα προέλασης για να μπορούμε πέραν των άλλων να αντιμετωπίσει η εισοδηματική πολιτική για το 1993.

Η Κυβέρνηση πρέπει να πάρει πρωτοβουλίες για να υπάρξει διάλογος μεταξύ των κοινωνικών ομάδων και αυτής. Τέλος, είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε ότι για να δικαιολογήσουμε τις αδυναμίες τις δικές μας δεν μπορούμε να επιζητήσουμε τις ευθύνες μας στην σύγκληση που προβλέπει η Συνθήκη του Μάαστριχτ, διότι τότε είμαστε οι πρωτεργάτες της ευρωπαϊκής ιδέας γινόμαστε χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε οι δυσφημιστές της.

Με τιμή ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΗΜΑΣ ΜΠΑΠΑΔΗΣ ΕΒΕΡΤ ΑΘ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Κοινοποίηση: κ. Στέφανο Μάνο κ. Γεώργιο Σουφλιά κ. Ευθύμιο Χριστοδούλου κ. Κωνίνο Γιατρούκο